

Турция отхвърли, и съ това даде добъръ поводъ на Русия, да отвори Освободителната война.

Прочее неможе, освѣнъ да се похвали Каравеловъ, че той намѣри едно започнато готово дѣло и той споредъ силитѣ си го подържа.

Каравеловъ, като виждаше че съ вѣстника си и своитѣ дѣйствия по комитетскитѣ работи, които азъ бѣхъ спечелилъ съ едно огромно старание и трудъ за българското възтаническо движение, започна съ вѣстника си да ме напада съ всевъзможни измислици и клѣвети, като имаше за съучастникъ въ тази работа покойний *Кириякъ Цанковъ*, който трѣбаше да има признателностъ къмъ мене, защото азъ го прибрахъ още 1868 г. при себе си, да прѣвежда на румжнски въ в. „Народностъ“. Той тогава знаеше твърдѣ малко български, и непознаваше почти нищо отъ българското дѣло. Въ сичко това азъ го настроихъ както трѣба, и послѣ за благодарностъ получавамъ тѣзи добри възпоминания отъ него, Господъ да го прости!

Слѣдъ като се настани Каравеловъ въ Букурещъ и започна да издава в. „Свобода“, азъ се отѣглихъ на страна. Искахъ да прѣкарвамъ живота си съ честенъ трудъ. Какво можахъ да правя честно? Като юристъ не ми оставаше друго, освѣнъ да започна адвокатската професия. Но за бжде нѣкой приетъ въ тази професия, трѣба да бжде румжнинъ или да е получилъ чрѣзъ нар. прѣдставителство и Сената румжнско поданство. Подобно натурализиране да се получи въ Румжния бѣше много трудно, изисквахъ се много условия.

Отивамъ при Братияна, прѣдставямъ му положението си, и го моля какъ да постѣпя, за да бжда приетъ въ адвокатското тѣло. Той ми каза, прѣди всичко трѣба да получа румжнско поданство отъ камерата и сената, и ми указа какви документи да прѣдставя за тази работа. Братияну не бѣше вече министръ, той бѣше падналь отъ министерството по причина на нашитѣ възтанически движения, но бѣше народенъ прѣдставителъ въ камерата. Подай про-